

Puful alb de zăpadă

Eugenia Calancea

Cerul cerne un puf alb de zăpadă,
E peste tot, dar de pe streșina casei începe să cadă
Splendoarea iernii se-aprinde la noi iară,
E frig, dar iubirea de stele vine acum spre seară.

Văzduhu-i plin de liniște și farmec,
Că cerul necuprins e foarte darnic,
Peisajul din zare e-ncântător,
Bucuria iernii i-a tuturor.

Pe cer au pornit s-alerge norii,
Iar mai în vale se-aude-un zumzet de izvoare
Și de pe deal se văd vaporii,
Înălțându-se-n văzduh pe când soarele răsare.

E alb, e pur chiar și la munte,
Ușor se-ntunecă cerul c-o nouă ninsoare,
Iar casele le vezi ca niște palate
Și urlă departe-un lup în disperare.

În zarea luminată vezi fulgii ce se-alintă,
E liniștea din seară, dar n-ai voie afară,
E iarnă încă, frigul nu știe să mintă,
Dar în casă, tu ești tot ce mă-nconjoară.